

Василисата се бе завърнала безкрайно щастлива от Ерусалим, където бе ходила да изпълни един стар обет, даден преди десетина години, когато неините деца Евдоксия и Присцила бяха тежко заболяли от огница и по-малката бе предала Богу невинната си душа, а отчаяната майка бе се заклела, че ще отиде на поклонение в Светите места ако доживее да види с очите си женитбата на другата си още опасно болна дъщеря. Евдоксия бе оздравяла. И затова сега, майка и, в изпълнение на дадения обет, три дни след женитбата на дъщеря си с младия Валентиниан, бе заминала за Ерусалим, където бе прекарала три месеца.

Завърнала се за Рождествените празници в столицата, сега светлата Августата Елия Евдоксия почиваше от уморителния път и приемаше почитанията и поздравленията на многобройните си гости, като разправяше за преживяното и отбелязваше спетанията си.

Стаята на Василисата бе цялата покрита с оцветени плочки, които отравяваха скъпата стъклена мозайка на сводавете и тавана блисъка на ценните камъни с които бяха посипани завесите на входовете. Умната гръцка поетеса имаше по-любимо занимание от четене на древни автори и нови, научила с млада слава книжовници. Но най-любима с най-болезнена чувствителност тя се отзоваваше към всеки намек за собствена и писателска слава. Боеше се да не би ласкатели да забърлят правдивото и чуждо и да я накарат да повярва, че е повече надарена отколкото е в същност.

Атенаис, дъщерята на атинския философ Неотий, бе останала все така приказно красива, макар, че бе преминала тридесет и четвъртата си година. Но красотата на тялото бе свързана с несравнима красота на духа. Завършила философия и реторика в Атенеума, тя се свързваше с най-видните литератори и ~~преклетки~~ ^{книжовници} за първостепенно в елог, рима и звучност, в дълбочина на мисълта и строителност на формата.

Научихме за големите успехи и безсмертната слава, която светлата Августата е получила в Ерусалим с слово, което е държала в *Св. Писанията*

- Не е мълчно за една ~~книжовница~~ ^{дъщеря} чистокръвна атинянка да ~~излезе~~ ^{държи} на най-чист атически говор - каза усмихнато Елия Евдоксия.

- Но не само говорът, но и мисълта е била на недостижима висота ... продължи уподобеният патриций - Такова събитие се случва веднъж на сто години.

- Цяла ли да чуем последните рими на Августата, написани за ...

Елия Евдоксия отново сърдечно се изсмя.

- Спомних си една мисъл от Хораций и се боя да не заприличам на онай ~~книжовник~~ ^{опасна личност} за която той така сполучливо се изразява, а именно за бездарния поет, както го представявам и аз.

Тя бързо скочи и пророчи из библиотеката си, извади един *Мили Там* прел *го* и *пропе*